

CO mají společného?

GABRIELA SOUKALOVÁ

JAROMÍR JÁGR

Vážení čtenáři našeho Tarsicia, podtitul tohoto článku vypadá jako z bulváru, který chce za každou cenu napsat senzaci. Naším cílem je ale přiblížit vám dvě vsutku zajímavé postavy českého sportu, které letos udivují nejen sportovní fanoušky z celého světa. A co mají společného? Hleďte v tomto článku.

JAROMÍR JÁGR

Tento kladenský odchovanec oslavil již 44. narozeniny. To není nic tak zajímavého, lidé se dožívají v průměru kolem 80 let. A že v tomto věku stále pracuje, také není extra překvapivé, vždyť odchod do důchodu se u nás rovněž prodlužuje. Obdivuhodná je ale skutečnost, že ve svých 44 letech je stále prvotřídním sportovcem – hokejistou. V únoru se mu dokonce podařilo dostat se mezi tři nejlepší střelce nejuznávanější hokejové soutěže světa – kanadsko-americké NHL. Celkem po sedmsetčtyřicáté druhé se mu podařilo vstřelením branky rozradostnit diváky v hledišti, a stal se tak třetím nejlepším střelcem historie NHL (za Wayneem Gretzkym a Gordie Howem; stav k datu vydání :-)). I v dalších statistikách je v čele této soutěže a kde by mohl být, kdyby 4 roky nehrál v ruské KHL (neplést s KAHl – Křesťanská amatérská hokejová liga). Můžeš říci: „Skvělý hokejista, no a?“ Já osobně na něm obdivuji dvě věci. I přes slávu, kterou zažívá, dokáže být pokorný, respektuje spoluhráče, soupeře a neustále na sobě pracuje. V domovské kabině Floridy Panthers má dokonce ikonky Panny Marie a také Bibli, v které si před zápasem listuje. Pověstný je i svým optimismem a humorem: „Jo, shodil jsem, ale jen díky tomu, že jsem přestal pít kafe. Byla Popeleční středa a člověk by se měl na 40 dní vzdát něčeho, co má rád. Já jsem z 10 kafi za den na nule, takže mám docela problémy vstát.“ Svou pílí, nasazením a nadšením pro hokej je už nyní vzorem tisíců nejen mladých kluků. Zkrátka, když chceš, tak to dokážeš.

GABRIELA SOUKALOVÁ

Rodačka z Jablonce nad Nisou (sídla redakce našeho časopisu zažívá ve své sportovní kariéře profesionální biatlonistky strmý vzestup. Prakticky celou sezonu 2015/2016 je nositelkou žlutého trikotu pro vedoucí závodnici světového poháru. Až budeš číst tento článek, budou už známé celkové výsledky a také výsledky ze světového šampionátu v biatlonu. Ale ani případný neúspěch už nic nezmění na velmi povedené sezoně naší závodnice. Stejně jako u Jaromíra Jágra, obdivuji i u Gabriely Soukalové, že i přes profesionální výkony ve svém oboru umí být ve svém jednání, při rozhovorech nebo i po nepovedeném závodě velmi lidská, přátelská a pokorná. Přestože je ve svých 27 letech držitelkou medailí z olympijských her i mistrovství světa, má stále chuť soutěžit a zlepšovat se.

CO MAJÍ TITO DVA SPOLEČNÉHO?

Oba využívají svých hřiven, jsou ochotní na sobě tvrdě pracovat a mohou pro nás být dobrými vzory. A i když v osobních životech nejsou vždy světci jako František z Assisi nebo Matka Tereza, myslím si, že oba stojí i přes dosažené úspěchy stále nohama na zemi. Nemyslím, že bychom k nim měli přímo vzhlížet, ale mohou být naší inspirací k dosažení velkých věcí, pokud jsme ochotni obětovat svůj čas, píli a odhodlání. Natožpak s pomocí Boží, ne? :-)

* Pozn. redakce: Gabriela Soukalová vyhrála světový pohár v biatlonu.

Foto: Miceman - wikipedia.org, Georges Ménager CC BY-NC-ND 2.0, Grídgert Samuels CC BY-NC-ND 2.0, Jared Earle CC BY-NC-ND 2.0

„Hodných“ devadesát devět procent stáda ponechaného bez dohledu a později i bez pochvaly?

Foto: asferico - Dollarphotoclub

(Ježíš) pověděl jim toto podobenství: „Kdo z vás, když má sto ovcí a jednu z nich ztratí, nenechá těch devěadesát devět v pustině a nepůjde za tou ztracenou, dokud ji nenajde? A když ji najde, s radostí si ji vloží na ramena. Až přijde domů, svolá své přátele i sousedy a řekne jim: ‘Radujte se se mnou, protože jsem našel svou ztracenou ovci.’ Říkám vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který se obrátí, než nad devěadesáti, kteří obrácení nepotřebují.“ (Lk 15, 3–7)

Podobenství, nad kterým se v tomto čísle časopisu zamýšlíme, nás může opět zanechat trochu v rozpacích. Pastýř, jak se nám může zdát, nejedná vůbec rozumně. Nechá bez dozoru 99 ovcí, které tvoří stádo, a jde hledat jednu ztracenou. Což o to, ztráta i té jedné ovečky je škoda, ale pastýř tím riskuje, že se mu rozutečou i ty ostatní a škoda by byla daleko větší. Ale Bůh smýšlí jinak než člověk a navíc se jedná o podobenství, které je třeba převést z říše přírody nebo zemědělství na společenství lidí. Ovšem i pokud zůstane na úrovni toho příběhu, není jednání pastýře tak nepochopitelné, jak se nám na první pohled může zdát. Pastýř ví, že stádo vydrží pohromadě i bez jeho dočasné nepřítomnosti. Ale riziko toho, že se nějaká další ovce zatoulá nebo že mezi ovce vnikne nějaká dravá šelma, tu vždycky je, a proto vzbuzuje u posluchačů překvapení z toho, jak ten příběh dopadne. Tedy i z toho, jak Bůh vůči

lidem jedná, když se předtím lidé všeobecně domnívali, že je to jinak. Překvapivý moment z tohoto podobenství není tolik v tom, že Bůh při hledání nechává 99 ovcí – tedy lidí „spravedlivých“ – svému osudu a vydá se za tou jednou ztracenou – za hříšníkem, který „utekl“ od Boha a nemůže najít cestu zpět.

Spiše nás překvapuje, že Bůh se nevěnuje těm „hodným“ a nechválí je, že zůstávají doma, že nedělají žádné problémy, ale že klade důraz na toho „zlobivého“, vyjadřuje velkou radost, že byl nalezen, že je zase zpátky. A ze souvislostí vyplývá, že ti „spravedliví“ zase tak spravedliví nejsou, že i oni sami, kdyby si to uvědomili, by měli mít potřebu se v něčem napravit, „vrátit se“, protože i když si myslí, že jsou těmi poslušnými ovce, ve skutečnosti se také toulají. K takovému chápání nám může pomoci i vysvětlení, komu Ježíš to podobenství říká. Zájmeno „jim“ na začátku úryvku (v. 3) zastupuje farizeje a učitele Zákona (v. 2), kteří jsou nespokojeni, že se Ježíš stýká s hříšníky, o kterých bylo veřejně známo, že jsou takoví. Ale právě tito celníci a hříšníci v Ježíšově blízkosti projevují touhu a rozhodnutí zanechat svých špatných skutků a konat dobro (viz celník Zachheus, Lk 19, 1–10). Proto se Bůh spolu s anděly z návratu těchto lidí raduje a vybízí k radosti také ostatní (srov. 15, 6). Z jiných míst v evangeliích zase víme, že Ježíš často kárá farizeje za jejich neupřímnost, pokrytectví. Oni se navenek chovají příkladně, ale uvnitř bývají často plni zloby a dalších špatností. Proto i oni mají ve skutečnosti potřebu obrácení, návratu – kdyby si to uvědomili a prosili o odpuštění a pomoc Boží, i nad nimi by se Bůh velmi radoval.

Toto podobenství patří spolu se dvěma následujícími k ústřední výpovědi evangelisty Lukáše o Božím milosrdenství, což je jeho oblíbené téma. To také zapadá do roku milosrdenství, který vyhlásil papež František pro tento rok. Bůh je milosrdný k lidem, kteří si uvědomují, že jsou hříšní – a nikdo není bez hříchu –, a proto také usilují o nápravu. Ví, že bez Boží pomoci to nemohou dobře zvládnout, a proto se k němu obracejí. Z toho se raduje celé nebe.

„Co ti řekl soused na to rozbité okno?“
„Mám říct i sprostá slova?“
„No, to určitě ne!“
„Tak vlastně neřekl nic.“

„Hádej tati, který vlak má největší zpoždění.“
„To opravdu nevím.“
„Ten, co jsi mi slíbil loni k Vánocům!“

Představují se dva kluci:
„Já jsem Pepíček, ale bez x.“
„Ale tam žádné x není.“
„Vždyť to říkám, že bez x.“

Adam Byrtus

Paní učitelka se ptá Tondy:
„Kolik váží kůň?“
„No,“ uvažuje žák, „naše motorka váží něco okolo metrů a má pět koní...“
Nezbedův humor 4